

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J. P.**, zast. JUDr. Vladimírem Nedvědem, advokátem, se sídlem Štítného 1344, Kladno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2007, č. j. 9 Ca 93/2007 - 84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 3. 2007, č. j. 9 Ca 93/2007 - 84, odmítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2005, č. j. ÚSŘ/1517/05/Ko, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný předmětným rozhodnutím zamítl odvolání J. P. a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 2. 2005, č. j. Výst.619/2004/Če/330, jímž stavební úřad J. P., ml. zamítl změnu stavby rodinného domu, elektropřípojky v Budečské ulici v Kladně - Dubí, na pozemku st. p. 839 v katastrálním území Dubí u Kladna.

V odůvodnění svého usnesení Městský soud v Praze uvedl, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno k žádosti J. P., ml., jehož zastupuje J. P., st. - žalobce. Z původního stavebního povolení ze dne 9. 7. 1998 soud zjistil, že bylo vydáno stavebníkovi J. P., ml. (rodné číslo X

neodpovídá datu narození žalobce, který pouze jednal v zastoupení stavebníka). Stavba byla povolena na pozemku parc. č. 839 v katastrálním území Dubí u Kladna, který darovací smlouvou ze dne 28. 1. 1998, sp. zn. NZ 12/98, N 12/98, žalobce a M. P. darovali J. P., ml. Městský soud v Praze shrnul, že stavebníkem rodinného domu, jehož se týká změna stavby, je vlastník pozemku parc. č. 839, tj. J. P., ml., nikoliv žalobce. Žalobce nebyl podle vydaného stavebního povolení, ani dalších rozhodnutí účastníkem řízení v materiálním slova smyslu, neměl vlastnická či jiná práva ke stavbě či k sousednímu pozemku. Žalobci byla pouze doručována rozhodnutí jako zástupci stavebníka, jeho syna. V podání ze dne 29. 5. 2006 žalobce sdělil, že žalobu podal J. P., st., a svou aktivní legitimaci dovozoval odkazem na kasační stížnosti podané v jiných věcech. Žalovaný v podání ze dne 21. 6. 2006 uvedl, že se žalobcem jednal jako se zástupcem stavebníka J. P., ml. Městský soud v Praze konstatoval, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 12. 2005, č. j. 4 As 11/2005 - 52, neřešil aktivní legitimaci žalobce, pouze v jiné věci vedl Městský soud v Praze k větší součinnosti se žalobcem při odstraňování vad žaloby. Podobně v usnesení ze dne 28. 12. 2005, jímž nebylo vyhověno námitce podjatosti v této věci, Nejvyšší správní soud neposuzoval postavení žalobce ve vztahu k rozhodnutí, neboť neměl k dispozici správní spis, šlo zřejmě pouze o posouzení procesního postavení žalobce, když žalobní legitimace se v řízení o žalobě zakládá tvrzením (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]). Městský soud v Praze zdůraznil, že pro meritorní projednání žaloby je podstatné, zda ten, kdo tvrdí zkrácení na právech, byl skutečně napadeným rozhodnutím na svých právech zkrácen, tj. zda se toto rozhodnutí nějak projeví v právní sféře žalobce. Soud proto musí zkoumat, zda se v řízení vyskytuje právní důvod či alespoň logický právní předpoklad zkrácení na právech vyplývajících ze sporných právních vztahů. Městský soud v Praze uzavřel, že žalobce není stavebníkem, ani vlastníkem sousedních pozemků, již by se týkala změna stavby řešená napadeným rozhodnutím, a neměl ve správním řízení postavení účastníka ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s., neboť nebyl účastníkem stavebního řízení podle § 59 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce tak nemohl být napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, protože se jím o žádných jeho právech nerozhodovalo. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno synovi žalobce, který je stavebníkem a vlastníkem pozemku, na němž stavba stojí, žalobce nedoložil právní titul, jenž by jej opravňoval k odůvodněnému věcně právnímu podání žaloby za svoji osobu, ani nedoložil zplnomocnění k zastupování J. P., ml., soud proto shledal, že žalobce je osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby. Zjevnost soud dovodil z postavení žalobce, když neměl žádných pochyb o tom, že žalobce nebyl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Stanovení práv a povinností J. P., ml. míjí právní sféru žalobce, což je zcela zřejmé z napadených rozhodnutí a z úkonů žalobce, který ke všem výzvám soudu nebyl schopen doložit své postavení a pravděpodobně jej účelově měnil podle toho, zda výzva směřovala k doložení osvobození od soudních poplatků či k žalobním tvrzením. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítal, že důvod odmítnutí žaloby je soudem vykonstruovaný a z jiných projednávaných věcí musí být soudu známo, že stěžovatel je aktivně legitimován. Stěžovatel konstatoval, že s jeho aktivní legitimací se v jeho prospěch vypořádal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 12. 2005, č. j. 4 As 11/2005 - 52, ve kterém je uvedeno,

že potřebnou plnou moc doložil, tudíž je aktivně legitimován. Městský soud v Praze podle stěžovatele vyhledává důvody, aby odmítl řešení jeho návrhů. V usnesení ze dne 7. 3. 2007, č. j. 9 Ca 149/2005 - 95, soud nezpochybnil legitimaci stěžovatele a žalobu odmítl z jiných důvodů. Podle stěžovatele soud zneprůhledňuje jednotlivá řízení vyčleňováním věcí k samostatnému projednání a přecíslováním věcí. Stěžovatel namítal, že soud postupoval v rozporu s § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) a nečinil opatření k odstranění podmínek bránících řízení podle § 104 odst. 2 téhož zákona. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že žalobu podal oprávněně, a podotkl, že jsou na něm soustavně požadována doplnění žaloby, která soud následně hodnotí jako nedostatečná a neoprávněně požaduje další. Stěžovatel upozornil na skutečnost, že soudy již mají k dispozici řadu písemných důkazů a vyjádření, a žádal, aby byly použity i při projednání této kasační stížnosti. Stěžovatel dále namítal, že soud žalobu odmítl bez jednání, ačkoliv vyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání. Stěžovatel dále konstatoval, že rozhodnutí o jeho povinnosti umístit na střechu sněhovky Bramac je nesmyslné, když za 9 let, co novostavba stojí, nedošlo k sesuvu sněhu, který by poškodil a ohrozil jinou nemovitost, výrobce takovéto sněholamy nedoporučuje a žádná norma jejich používání nenařizuje. Stěžovatel zdůraznil, že pro kohokoliv by bylo nepředstavitelné, aby řádně dokončený dům nemohl 9 let užívat. Soudy přitom dosud neučinily ani pokus prověřit stav v místě, nechat vyhotovit nezávislý posudek, apod. Stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel nedoložil svou aktivní legitimaci žádným dokladem, neměl a nemohl mít postavení účastníka stavebního řízení a plná moc k zastupování jeho syna J. P., ml. se nevztahovala k podání žaloby, ale pouze k zastupování ve správním řízení. Žalovaný konstatoval, že soud žalobu po právu odmítl, protože návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, a proto navrhl zamítnout kasační stížnost pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující informace podstatné pro rozhodnutí o kasační stížnosti.

V žalobě ze dne 4. 5. 2005 stěžovatel uvedl, že ji podal J. P., st., otec stavebníka, starobní důchodce, který se domáhá vymahatelnosti práva. V podání ze dne 14. 11. 2005 stěžovatel na dotaz soudu, zda se rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2005, č. j. ÚSŘ/1649/05/Ko, týká J. P. staršího nebo J. P. mladšího, sdělil, že rozhodnutí bylo doručeno oběma a žalovaný v něm uvádí, že J. P. starší zastupuje J. P. mladšího.

Přípisem ze dne 24. 5. 2006, č. j. 9 Ca 149/2005 - 49, Městský soud v Praze stěžovatele vyzval, aby doložil zmocnění k podání žaloby, kterou zřejmě podal v zastoupení svého syna, jehož zastupoval ve správním řízení. Soud stěžovatele současně informoval, že jeho žádost o osvobození od soudních poplatků musí vycházet z poměrů J. P., ml., nikoliv z poměrů jeho zástupce.

V podání ze dne 29. 5. 2006 stěžovatel uvedl, že žalobu ze dne 4. 2. 2005 podal J. P., st., starobní důchodce, přesvědčen o své aktivní žalobní legitimaci, kterou prokázal ve věcech sp. zn. 8 Ca 307/2003 a 9 Ca 27/2004 a kterou Městský soud v Praze uznal. Stěžovatel konstatoval, že byl zkrácen na svých právech vyplývajících z této projednávané věci. V závěru stěžovatel zopakoval, že žalobcem je J. P., st. a proto formulář vzor 060 nevyplňuje, když řízení je osvobozeno od soudního poplatku.

V podání ze dne 21. 8. 2006 stěžovatel uvedl, že podle stavebního zákona je považován za účastníka řízení, vše vyplývá ze spisu, kde je uložena smlouva o smlouvě budoucí a darovací akt k pozemku, na kterém se stavba nachází. Stěžovatel k tomu odkázal na § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stavebníkem, vůči kterému bylo vedeno řízení o změně stavby před dokončením, ukončené napadeným rozhodnutím žalovaného, byl J. P., ml. jehož na základě plné moci zastupoval stěžovatel (plná moc je součástí podání ze dne 11. 10. 2004).

Předmětem řízení byla změna stavby (rodinný dům, elektropřípojka v Budečské ulici v Kladně - Dubí) spočívající v upuštění od umístění mříží sněholamů ze soustavy BRAMAC do skladby střešní krytiny novostavby rodinného domu na pozemku parc. č. 839 v katastrálním území Dubí u Kladna, ve směru k sousední nemovitosti na pozemku parc. č. 841 ve vlastnictví H. V. (stanoveno podmínkou č. 14 stavebního povolení vydaného dne 9. 7. 1998, č. j. Výst.1297/98/Pa-330, které bylo změněno rozhodnutím Okresního úřadu v Kladně ze dne 8. 2. 2000, č. j. RR/646/98-výst./Dv).

Podle notářského zápisu ze dne 28. 1. 1998, sp. zn. NZ 12/98, N 12/98, stěžovatel a M. P., darovali J. P., ml. pozemek parc. č. 839 v katastrálním území Dubí u Kladna.

Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že stěžovatel a M. P. jsou vlastníky pozemku parc. č. 838 v katastrálním území Dubí u Kladna, který sousedí s pozemkem parc. č. 839, na němž je umístěna předmětná stavba.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud shledal, že sám stěžovatel svým podáním ze dne 29. 5. 2006 výslovně vyloučil, že by žalobu podal v zastoupení svého syna, proto k posouzení zbývá toliko aktivní legitimace stěžovatele osobně.

Městský soud v Praze správně odvozoval aktivní legitimaci účastníka řízení od možnosti skutečného zkrácení práv navrhovatele napadeným rozhodnutím, tj. zda se toto rozhodnutí nějak projeví v právní sféře žalobce.

Podle § 68 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad může na žádost stavebníka v odůvodněných případech povolit změnu stavby ještě před jejím dokončením. Podle odst. 2 téhož ustanovení v rozsahu, v jakém se změna dotýká práv, právem chráněných zájmů nebo povinností účastníků stavebního řízení, jakož i zájmů chráněných dotčenými orgány státní správy, projedná stavební úřad žádost a vydá rozhodnutí, jímž buď změnu stavby povolí, přičemž rozhodne i o případných námitkách účastníků a stanoví podle potřeby další závazné podmínky, nebo žádost zamítne. Na řízení o změně se vztahují přiměřeně ustanovení o stavebním řízení.

Podle § 59 odst. 1 stavebního zákona účastníky stavebního řízení jsou:

- a) stavebník,
- b) osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena,
- c) další osoby, kterým zvláštní zákon toto postavení přiznává, nejedná-li se o stavební řízení vedené podle § 137a odst. 3.

V posuzovaném případě je zjevné, že stěžovatel není stavebníkem, jeho účastenství ve stavebním řízení by tak mohlo být založeno pouze na ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Stěžovatel však není vlastníkem pozemku, na kterém je stavba realizována, a z úzkého vymezení předmětu řízení - změna stavby spočívající v upuštění od umístění mříží sněholamů do skladby střešní krytiny rodinného domu na pozemku parc. č. 839 v katastrálním území Dubí u Kladna ve směru k sousední nemovitosti na pozemku parc. č. 841 ve vlastnictví H. V. - jednoznačně plyne, že ačkoliv je stěžovatel vlastníkem sousedního pozemku, nemohou být jeho vlastnická či jiná práva rozhodnutím stavebního úřadu a žalovaného v této věci nikterak dotčena, a proto stěžovatel nebyl účastníkem řízení o změně stavby před jejím dokončením. V tomto řízení vystupoval pouze jako zmocněnec stavebníka.

Umístění či neumístění sněholamů na střechu rodinného domu syna stěžovatele se může dotýkat pouze práv stavebníka, který by mohl brojit proti požadavku na jejich umístění, a vlastníka přímo sousedícího pozemku H. V., jejíž vlastnické právo by mohlo být dotčeno případným neumístěním sněholamů. Otázka, zda je nutné realizovat tyto technické prostředky k zabránění sesuvu sněhových mas na nemovitost H. V., však nemá žádný vliv na právní postavení stěžovatele, jehož nemovitost není sesuvem sněhu ze střechy stavebníka na stranu k pozemku H. V. nijak ohrožena.

S ohledem na tyto skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu, nemohla být dotčena právní sféra stěžovatele, neboť tato rozhodnutí nejsou způsobilá jakkoliv zasáhnout do práv a povinností stěžovatele.

Městský soud v Praze proto postupoval a rozhodl zcela v souladu se zákonem, když žalobu podanou stěžovatelem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2005, č. j. ÚSŘ/1517/05/Ko, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť stěžovatel je k podání takového návrhu osobou zjevně neoprávněnou. Námitka stěžovatele, že je aktivně legitimován, tedy nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatel dále poukazoval na další soudní řízení, ve kterých se soudy jeho aktivní legitimaci nezabývaly nebo se s ní vypořádaly ve prospěch stěžovatele.

K namítnému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2005, č. j. 4 As 11/2005 - 52, soud podotýká, že se v něm zabýval výhradně postupem Městského soudu v Praze při odstraňování vad podání stěžovatele. Otázku aktivní legitimace přitom soud neřešil, neboť neměl najisto postaveno, čeho se podáním v této věci stěžovatel domáhal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu, není-li z obsahu podání zřejmé, čeho se navrhovatel domáhá, nelze bez dalšího rozhodnout, zda je k podání takového návrhu oprávněn či nikoliv. Aktivní legitimaci stěžovatele v předmětném řízení, proto bude možno posoudit teprve v situaci, kdy Městský soud v Praze úspěšně odstraní vady návrhu.

V řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 149/2005 byla žaloba usnesením ze dne 7. 3. 2007, č. j. 9 Ca 149/2005 - 92, odmítnuta jako nepřípustná s odůvodněním, že směřuje proti rozhodnutí o nevyložení znalce z provedení znaleckého úkonu, které je ze soudního přezkumu vyloučeno podle § 70 písm. c) s. ř. s. Kasační stížnost proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud pro její opožděnost usnesením ze dne 18. 10. 2007, č. j. 4 As 61/2007 - 135, odmítl. Správnost postupu Městského soudu v Praze, který upřednostnil důvod pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. před posuzováním oprávněnosti stěžovatele k podání žaloby, není Nejvyšší správní soud v této věci oprávněn hodnotit.

Pokud jde o závěry vyjádřené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2005, č. j. Nao 34/2005 - 41, soud podotýká, že z hlediska vznesené námítky podjatosti považoval za podstatné, že stěžovatel naplnil podmínky definované v § 65 odst. 1 s. ř. s., když tvrdil, že byl zkrácen na svých právech rozhodnutím správního orgánu. Stěžovatel podal žalobu, čímž inicioval soudní řízení, stal se jeho účastníkem, a tím současně získal právo podat námitku podjatosti soudce nebo soudců, neboť ani o odmítnutí návrhu by neměl rozhodovat vyloučený soudce. Městský soud v Praze správně konstatoval, že se Nejvyšší správní soud v tomto usnesení nevyjadřoval, a vzhledem k předmětu řízení vedeného před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. Nao 34/2005 ani nemohl vyjádřit, k otázce aktivní legitimace stěžovatele, když posuzoval toliko, zda soudci JUDr. Naděžda Řeháková, Mgr. Martin Kříž a JUDr. Ivanka Havlíková jsou vyloučeni z projednávání a rozhodování ve věci.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou stěžovatele, že Městský soud v Praze účelově vyhledává důvody, aby odmítl řešení jeho návrhů. Za důvodnou nepovažuje ani námitku, že soud zneprůhledňuje jednotlivá řízení vyčleňováním věcí k samostatnému projednání a přechislováním věcí. Je zavedenou praxí vyplývající z předpisů upravujících vnitřní chod soudů, že se věc po zrušení pravomocného rozhodnutí kasačním soudem zapisuje pod novou spisovou značku. Novou spisovou značku získá rovněž návrh, který byl vyloučen k samostatnému projednání.

Usnesením ze dne 23. 1. 2007, č. j. 9 Ca 149/2005 - 78, Městský soud v Praze vyloučil k samostatnému projednání žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2005, č. j. ÚSŘ/1517/05/Ko, a tuto zapsal pod novou spisovou značku. Pod původní spisovou značkou pak projednal a rozhodl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2005, č. j. ÚSŘ/1649/05/Ko. Vyloučení rozhodnutí k samostatnému projednání je zcela legitimní postup upravený v § 39 odst. 2 s. ř. s. a užívaný zejména v případech, kdy společné projednání není vhodné např. z důvodu skutkových odlišností či předpokládaného odlišného procesního postupu či vyústění. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze v postupu Městského soudu v Praze ve věcech stěžovatele spatřovat úmyslné zneprůhledňování řízení, ale naopak snahu o rozhodnutí těchto případů bez zbytečných průtahů, když o části návrhu týkající se jednoho správního rozhodnutí bylo možno rozhodnout a o jiné části - např. z důvodu nutnosti odstranění vad podání - nikoliv. Ani tato námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatel dále namítal, že soud postupoval v rozporu s § 103 o. s. ř. a nečinil opatření k odstranění podmínek bránících řízení podle § 104 odst. 2 téhož zákona, a podotkl, že soud soustavně požaduje doplnění žaloby, která následně hodnotí jako nedostatečná a neoprávněně požaduje další.

Nejvyšší správní soud předesílá, že vzhledem ke svébytné procesní úpravě obsažené v soudním řádu správním, zejména ustanovení § 46 s. ř. s., není na místě uvažovat o aplikaci ustanovení občanského soudního řádu. Městský soud v Praze navíc učinil pokus o odstranění domnělého nedostatku podmínek řízení, když stěžovatele vyzval k předložení plné moci, na jejímž základě zastupuje svého syna. Stěžovatel však v reakci na tuto výzvu trval na tom, že žalobu podal svým jménem. V dané situaci již nelze uvažovat o dalším odstraňování nedostatku podmínek řízení, neboť zjevná neoprávněnost k podání návrhu není odstranitelným недостатkem podmínek řízení.

Uvedenou námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou a naopak oceňuje přístup Městského soudu v Praze, který jednoznačně formulovanými výzvami usiloval o to, aby žalobu bylo lze věcně projednat, když stěžovateli de facto nabízel, aby uvedl, že žalobu podal jako zástupce stavebníka, jenž byl k jejímu podání pochopitelně oprávněn. Této možnosti však stěžovatel nevyužil, proto Městskému soudu v Praze nezbylo než jeho žalobu odmítnout, když kvůli výslovnému tvrzení stěžovatele, že žalobcem je J. P., st., nemohl vycházet z toho, že byl k podání žaloby zmocněn svým synem. Stěžovatel ostatně - vzhledem k jím zastávanému názoru stran aktivní legitimace - ani žádnou plnou moc nepředložil.

K námitce stěžovatele, že ačkoliv vyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, soud žalobu odmítl bez jednání, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou konstantní judikaturu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 86/2005 - 55, ze dne 15. 12. 2005, *www.nssoud.cz, jednání soudu je určeno k projednání a rozhodnutí věci samé (§ 49 odst. 1, § 51 odst. 1 ve vazbě na § 53 odst. 1 s. ř. s.). Usnesení městského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba z procesních důvodů, vydané bez jednání, proto nelze z tohoto důvodu považovat za nezákonné, jelikož smyslem jednání před soudem je především dokazování. Tento smysl však zjevně nemůže být naplněn tam, kde podaný návrh procesně neobstojí a soud jej odmítne pro chybějící podmínky řízení. Uvedená námitka proto není důvodná.*

Další námitky stěžovatele se již týkaly věcného posouzení správních rozhodnutí, které nebylo předmětem řízení před Městským soudem v Praze, a proto se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že nezjistil namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2007, č. j. 9 Ca 93/2007 - 84, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto stádiu řízení nad rámec jeho běžné činnosti žádné náklady nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu